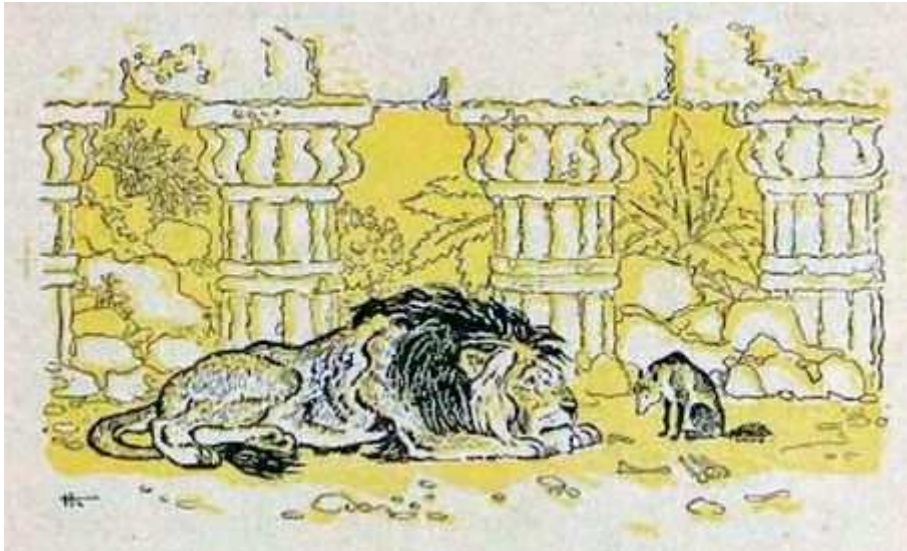

השועל הערום

הודו

קרה פעם שהאריה, השליט הגדול של החיות, חלה מאוד. מיום ליום הוא נחלש יותר ובסוף נעשה כל כך חלש שרק בקושי יכול היה לצאת מהמערה שלו. המצב הזה הדאיג במיוחד את השועל. מצב גרוע! כשהאריה היה בריא השועל הסתובב תמיד קרוב למערה שלו וזכה בנתחים טעימים מהשאריות. ועכשיו הוא נאלץ למצוא לעצמו את המזון, וזה לא היה קל, כי הוא התפנק ליד האריה ושכח כבר כיצד לצוד.

"צריך לחשוב על משהו" חשב השועל
"אחרת אמות מרעב."
הוא נכנס למערת האריה והשתחוה

לו.

"הו, מגן העולם! אתה בכלל לא דואג לעצמך. תצווה שהנתינים שלך יביאו לך לארוחה שפנים, תרנגולות יער,

חגלות. אז יחזרו לך הכוחות ותבריא."
האריה נאנח קשות ואמר:
"אתמול היה אצלי רופא סיני מפורסם.
הוא אמר שהמחלה שלי תעבור רק אם
אוכל מוח של חמור!"
"אז מה מונע זאת ממך?" קרא
השועל.

"זו דווקא הבעיה" אמר האריה "ביער
שלנו לא חיים חמורים, ואף אחד לא
יודע איך להביא אותם הנה."
"נו, בצרה זו אוכל לעזור" אמר השועל
"שב מחר לפני המערה וחכה שאבוא
עם חמור."

אחרי שאמר זאת רץ השועל לכפר
הסמוך לג'ונגל. ראה שם חמור ושאל

אותו:
"שמע נא דוד חמור, למה אתה נראה
רע ועצוב כל כך?"
"למה אשמח?" ענה החמור בעצב "אני
עובד מבוקר עד לילה, חי על אוכל דל,
ונוסף לכך בעל הבית מכה אותי
בשוט."

"אז למה אתה חי אצל בעל הבית
כזה?" אמר השועל בחמלה "למה לא
תברח ממנו?"

"אין לי לאן ללכת" אמר החמור "כל
בעלי בית הם כאלה, כולם מכים אותי
ומאכילים קש. כזה כנראה גורלם של
החמורים."

השועל שמע את תלונת החמור ואמר:

"אזי אגלה לך שלא רחוק מכאן, בתוך הג'ונגל, נמצא מרעה נהדר. אך איזה מרעה! במשך כל השנה צומח שם עשב עסיסי. שם באים לשיר ציפורים מכל הסוגים. ובצהריים, כשקרני השמש חמות במיוחד, החיות שבמרעה יכולות להסתתר במערה גדולה וקרירה. רוץ לשם ותהיה מאושר עד סוף ימך."

כשהחמור שמע את הדברים הוא קרא בשמחה:

"תודה לך, שועל. טוביל אותי מהר למרעה הזו!"

והחמור רץ עם השועל לתוך הג'ונגל. כשנכנסו כבר בין העצים אמר השועל:

"קודם כל אני רוצה להראות לך, דוד חמור, את המערה שבה תוכל לנוח בשעות הצהריים. בוא אחריי."

והוא הוביל את החמור אל המקום בו המתין שליט היער.

אבל החמור ראה את האריה הגדול בפתח המערה, ונבהל מאוד. הוא התחיל לברוח חזרה בכל כוחותיו. השועל ניסה לרדוף אחריו אך לא היו לו די כוחות לכך.

כשהחמור כבר נעלם האריה שאל בכעס:

"מה נעשה עכשיו? האם לא אוכל להבריא כבר לעולם?"

"אל תדאג, שליט שלנו הגדול!" אמר

השועל "אצליח כבר לפתות את החמור שנית. אני מבקש רק - שב בפתח המערה שלך בשקט ואל תעשה כל תנועה עד שהחמור לא יתקרב ממש אליך."

והשועל שוב רץ לכפר. כשראה את החמור ניגש אליו כאילו מופתע: "מה קרה לך, דוד חמור? למה ברכת משם?"

"האם לא ראית שלפני המערה ישב אריה?" ענה החמור "אין לי כל חשק להיפגש עם החיה הזו."
"אך כמה אני מפוזר" התחיל לשקר השועל "שכחתי להזהיר אתך שבפתח המערה עומד פסל של אריה."

"פסל?" השתומם החמור "ולשם מה הוא עומד שם?"

"כדי שאתם, חמורים, תהיו בטוחים שאף אחד לא יפגע בכם! הרי אף חיה לא תעז להיכנס למערה כשאריה שומר עליה. ולכן כל החמורים יכולים להרגיש בטוחים שם ולנוח בביטחון מלא."

"הו, זה נהדר" שמח החמור "בוא ונרוץ לשם חזרה!"

והחמור רץ שוב אחרי השועל.

הוא ראה את האריה שישב בלי לנוע והתקרב אליו ללא חשש. אך כשרק היה ממש לידו האריה הניף את כפו והרג את החמור.

"טוב, אז את הדבר העיקרי כבר גמרנו" אמר האריה המרוצה "יש לנו חמור. עכשיו אגש למים, אטבול עם תפילה לאל החיות, אחר כך אוכל את מוח החמור ואבריא!"

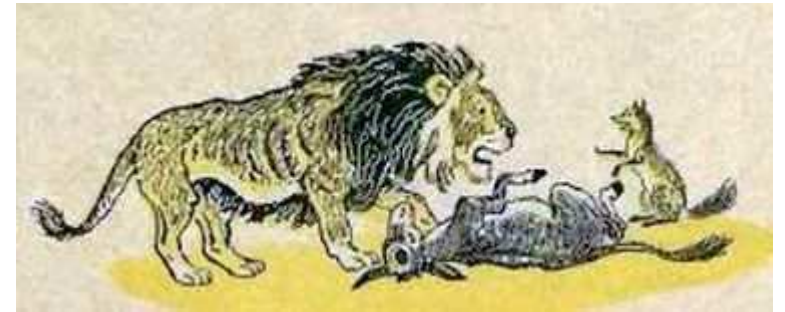
והוא הלך לנהר.

השועל הרעב נשאר לבדו והתחיל עכשיו ללכת סביב החמור המת.

"אוכל אחר כך לאכול לשובע!" אמר "וכדאי לדעת איזה חלק של החמור הוא הטעים ביותר? אני מניח שאלה הצלעות. ואולי החזה? לא, בטוח שהטוב ביותר אצל החמור הוא הכבד! אבל מה אני מקשקש? הרי ברור שהטעים ביותר הוא המוח. הרי בגלל

לא עבר זמן רב והאריה חזר. אחרי שהודה כבר לאלים הוא ניגש לחמור ואז ראה שאין אצלו כבר מוח. "מה קרה כאן?" התחיל האריה לנהום "אתה העזת לאכול את המוח של החמור הזה? עכשיו אפשוט את עורך המטונף ממך!" "אדוני הטוב, מלך החיות" מלמל השועל "בכלל לא ניגשתי לחמור הזה. פשוט, הזדמן לנו חמור ללא מוח. ועכשיו כבר ברור הדבר. אילו לחמור הזה היה מוח, האם היה יכול להאמין לסיפורים הטיפשים שלי?"

זה הרופא הסיני אמר לאריה לאכול את המוח. ואני, המסכן, אפילו לא אדע מה טעמו של זה. הנה הצרה! ואולי אנסה לטעום חתיכה קטנה, קטנה ביותר, רק כדי לדעת לפחות מה הטעם שלו?"

וכשאמר כך, השועל ניגש לחמור המת, התחיל לטעום ובעצמו לא הרגיש איך אכל את כל המוח שלו.